

Strašín a jeho obyvatelé

Jak jsme již zmínili v minulém čísle, Strašín se před polovinou 17. století během třicetileté války zcela vylidnil. O starší situaci, co se obyvatelstva týče, mnoho nevíme, můžeme si však pomoci údaji berní ruly, kde se po skončení války píše, že ves je „*celá pustá*“ a že v ní „*bejvali gruntové sedlští 3 a chalupnický 2. Jména hospodářův i počet rolí, jsouc větším dílem zarostlý, vyzvěděti se nemohou.*“

O několik desetiletí později, počátkem 18. století, již ve Strašíně opět vidíme obdobný počet usedlostí jako před onou strašnou válkou. Známe dokonce i jména hospodářů. Jsou to Václav Karlíček, Pavel Rozhoň, Tomáš Tuček, Václav Šebek a Jakub Šatoplet. Jedná se patrně o doposud nejstarší jménem známé Strašínáky.

Dle záznamů tereziánského, josefínského a stabilního katastru a dostupných map vysvítá, že se obec v 18. a 19. století rozrůstala jen velmi pomalu. Je třeba upozornit, že se nejednalo o samostatnou jednotku, nýbrž o osadu obce Březí (několik desetiletí trvající samostatnost získal Strašín až roku 1923).

Původně se prakticky veškerá stavení nalézala rozložena přímo kolem nevelké návsi, tzv. obecního placu. Na mapě stabilního katastru z doby před polovinou 19. století si můžeme povšimnout, že většina budov je označena jako stavení ze spalného materiálu. Jednalo se tedy o dřevěné roubenky či objekty s doškovou střešní krytinou.

Ještě roku 1936 se v obci s tehdy již 63 domy nalézalo 7 obydlí se slaměnou doškovou střechou. Spalné materiály hrály roli i při velkém požáru tří domů roku 1924. „*Protože tyto tři domy stojící těsně vedle sebe uprostřed obce byly celé dřevěné, shořely úplně do gruntů. Zůstaly z nich jen hromádky popele.*“

Martin Hůrka

Říčanský Kurýr 2013/2